

de udgifter vedrørende lånet, som kan fradrages ved indkomstoppgørelsen, kun overstiger de skattepligtige indtægter af fordringerne med et forholdsvist uvæsentligt beløb. De fradragsberettigede udgifter vedrørende lånet vil typisk bestå af renter og provisioner samt for realkreditlåns vedkommende tillige af bidrag til realkreditinstituttet. Ved opgørelsen af skattepligtige indtægter af fordringerne medregnes ikke kursgevinster, som alene er skattepligtige efter § 7 A.

I tilfælde, hvor en skattepligtig optager et almindeligt obligationslån i et realkreditinstitut og beholder obligationerne, overstiger de fradragsberettigede udgifter vedrørende lånet kun de skattepligtige indtægter af obligationerne med bidraget til realkreditinstituttet. Bidraget er af uvæsentligt omfang set i forhold til den skattepligtige renteindtægt af obligationerne, og situationen vil derfor ikke være omfattet af beskatning efter særbestemmelsen.

Beskatning efter § 7 A finder for det andet ikke sted, hvis den skattepligtige godtgør, at lånet og fordringerne under ét giver negativt resultat efter skat selv ved beskatning efter mindsterentereglen. Ved denne resultatopgørelse medregnes også provision, stempelafgift og andre udgifter, som ikke er fradragsberettigede.

Der sker således ikke beskatning efter særbestemmelsen, hvis en skattepligtig optager et kontantlån baseret på blåstemplede obligationer og opkøber de underliggende obligationer, hvor personens nettoudgift til rente og bidrag overstiger nettoafkastet af obligationerne, således at det samlede resultat er negativt selv efter beskatning efter mindsterentebestemmelsen. Bedømmelsen af, i hvilket omfang de fradragsberettigede udgifter vedrørende lånet overstiger de skattepligtige indtægter af fordringerne, og om lånet og fordringerne giver negativt resultat efter skat, foretages for den skattepligtiges samlede ejerhenholdsvis skyldnerperiode. Det er således f.eks. uden betydning, om renteudgift og renteindtægt falder i hvert sit indkomstår, så renteudgiften i første indkomstår overstiger renteindtægten væsentligt.«

Efter de nuværende regler kan beskatning imod den skattepligtiges påstand kun gennemføres, såfremt Ligningsrådet som den øverste ligningsmyndighed tiltræder det, jf. § 7 A, stk. 4 i den nuværende

kursgevinstlov. Reglen har sin baggrund i, at § 7 A oprindeligt var midlertidig og er indsat med det formål at sikre en ensartet praktisering af bestemmelsen.

I og med at bestemmelsen har været gældende siden 1992 og dermed har haft en vis tid at fungere i, og bestemmelsen ikke længere er midlertidig – den blev gjort permanent i 1993 – er begrundelsen for Ligningsrådets inddragelse for så vidt ikke længere til stede. Det foreslås derfor, at kravet om Ligningsrådets tiltrædelse ophæves. Konsekvensen er, at spørgsmålet vil indgå i det almindelige ligningssystem. Det vil sige, at en skattepligtig, der ikke måtte være enig i den kommunale skattemyndigheds afgørelse om beskatning efter bestemmelsen, kan påklage afgørelsen i sædvanlig instansrækkefølge (skatteankenævn, Landsskatteretten, domstolene).

Til § 16

Bestemmelsen omfatter personers gevinst og tab på fordringer i fremmed valuta, når fordringen ikke er pengenering.

Forslaget svarer, for så vidt angår fordringer, til § 6 i den nuværende kursgevinstlov.

Bestemmelsen indeholder reglerne om den skattemæssige behandling af gevinst og tab på fordringer i fremmed valuta. Den skattemæssige behandling af gevinst og tab på gæld i fremmed valuta følger af lovforslagets § 23.

Skatteministeriets cirkulære nr. 134 af 29. juli 1992, pkt. 73-75 og 77-78 (uddrag) omtaler den nuværende bestemmelse.

»73. Reglerne i § 6 omhandler den skattemæssige behandling af gevinst og tab på fordringer og gæld i fremmed valuta. Bestemmelserne er som hovedregel ens for alle skattepligtige og gælder således for alle, erhvervsdrivende og private personer.

Fordringer og gæld i danske kroner betragtes som fordringer og gæld i fremmed valuta, hvis hovedstolen henholdsvis restgælden reguleres i forhold til en eller flere valutakurser. Fordringer og gæld, der reguleres på denne måde, fungerer i praksis ganske som fordringer og gæld i fremmed valuta.

Fordringer, der alternativt lyder på en fremmed valuta og på danske kroner efter fordringshaverens valg, anses for fordringer i fremmed valuta.

ECU anses som fremmed valuta.

Eurokronobligationer (obligationer, der lyder på danske kroner, men som udstedes i